

זה הפה שלא ידע

זה הפה הטהור שלא ידע נבול
 וכוחו בשפת נעשה ונשמיע.
 הוא מסיט כפתו עד לערפו
 שלא תציץ במה שאסור
 ואומר בלשון נקיה: קוראים לזה "בול"
 שנים אוחזין בשבועון מקמט נטול צבע
 אבל כמה לכן שהוא משפריץ
 שחור על גבי מדבר, על חול תועבה נקי מדם
 רק קוליסים מפה ומשם עד לקצה הדיונה
 מזוגגים זה לתוך זה כמו אשה בגבר
 בוחשים בחול אשה
 ואין פה נפש באושה להתמוג שלא בטובתה
 רק אנחנו ובני הנילוס.

לא ידי שפכו את הדם הזה
 אני רק יושב, בפני דיו מקצה מלוי דק נטול עט
 בשעה שהמילואימניק המניאק
 מאחר לשמירה אבל מגיע עם השבועון הנכון
 להעביר שעתים אחרי
 לזכך את החל בהשראה משמשת בעל כרחך
 ללא כריכה:
 "תורתה אמנותה, שמוש בשני גורים בו זמנית"
 הוא צוחק בשנים חסרות.
 "ומה, הגזר שלך עשוי מעץ?"
 שואל בלשון צפיהית בדבש,
 "יש מצב שתשלים מנן לשבת?"
 ומקנח לרבה בקלוס
 ואני מתקשה. מהרהר ביני לבין עצמי
 "כבר עדיפים עליך בני הנילוס"

באוהל

בחוף הדהירה הרוח חלילים
 אולי יללת חתולים חולים
 וגרגרים מגרגרים חלחלו
 סילונים
 אל חשכת אהלי

שכבתי נים לא נים
 על מטעני חול חלילים
 שהגיהו כתנים מסתננים
 מן הארמיה הכלואה.

באפלת המחנה הרוח ערבלה
 בשערי אבק לבן ודק
 וקולה, חתול לכוד בשק,
 נשא אל חרמש ירח מרתק

חשכתי
 אם לא יהיה לי ממנה מחסה
 אפקיר עצמי אליה וחסל

אך בקצה הדיונה גלשו חורים
 מדים ריקים ואפרים,
 את שרוליהם הניפה הרוח לאטה
 ופניהם שקופים בכעתה.

שארם - סוף

סגור הוא בלילה, פתוח ביום
 בחורה, בקיץ - נצב המחסום
 עומד מלואימניק, אף פעם לא נח
 את השמש הזאת - לעד לא ישכח.

את שארם-א-שייה, חזרנו אליך שנית
 כי מחסומך - אתנו תמיד.

כמו דג במים, שוחה וצולל
 המלאווח בשמן, הוא כבר מתבשל
 ועוף יש בערב, נצלה על האש
 אחר-כך קפה, שירים ושש-בש.

את שארם-א-שייה, ואנו אותך איך נחזיר
 הן עוף ומלאווח כזה אין בעיר.

נרד שוב בסלע, בשקט נציץ
 מקום אין בארץ כמו ראס-אום-ציץ
 נחזור אל הוימפי, אל חוף נעמה
 נשתה אצל שוקי - זה טוב לנשמה.

את שארם-א-שייה, חזרנו אליך שנית
 נשוב ונבקר כאן - עם ויזה מצרית.

פברואר 1981

שירה
 בתרמילו
 של חייל